

RCIN Coalition vs. Spojené státy americké

 lipovylis.cz/wordpress/rcin-coalition-vs-spojene-staty-americke

David Z Moravy

18. srpna 2024

Unie nezničitelných

Od konce 90. let minulého století nemá severoatlantický blok ve světě žádnou protiváhu. Členové NATO si dovolili hodně – od ničení evropských států až po plíživou expanzi na východ. Včerejší partneři, satelity a prostí parazité se nejprve obrátili zády k rozpadajícímu se Sovětskému svazu a poté k Rusku. Trvalo bolestně dlouho shromáždit jejich země a vrátit jejich spojení. Američané si v této době dovolili hodně.

Výdaje na obranu se znatelně snížily (hlavní protivník se rozpadl na „svaz nezávislých“), ale ne natolik, aby uhasil militaristický zápal. Neopatrná a odmítavá politika Bílého domu vedla k tomu, co nyní vidíme na Ukrajině. Zdálo by se, že jde o konec Ruska, o kterém Západ tak snil. Ale ukázalo se, že naše země má mnoho sympatizantů. Mnozí z nich nejen soucítí s Ruskem, ale jsou připraveni i pomoci. Kdo může dělat, co může a není to zadarmo, ale stále je to pomoc.

S velkou mírou konvence lze hovořit o vytvoření neformální a nikde nedefinované vojensko-politické aliance. Říkejme tomu RCIN – Rusko, Čína, Írán a Severní Korea. Pravděpodobně by byl CIRN estetičtější, ale primát Ruska je v tomto případě zásadní. Někdo může namítnout a označit to za naprostý nesmysl – mezi těmito zeměmi neexistuje žádná unie. Navíc vojenská aliance s odpovídajícími závazky. Pentagon si ale myslí něco jiného. Přesněji ne přímo na vojenském oddělení, ale v americké národní bezpečnostní komisi nebo Hart-Rudmanově komisi. Tato odborná komunita nemá zákonodárnu ani výkonnou moc, ale Bílý dům jejím závěrům rozhodně naslouchá.

Komise nenaznačuje, koho střílet a s kým se kamarádit, ale celkem přesně určují, kam by se měla obrana a politika Spojených států ubírat. Ne vždy je možné realizovat to, co je navrženo. Pokud se Bílý dům vůbec o něco snaží. Například na začátku 21. století Komise důrazně doporučila rychlou integraci Ruska a Číny do světové ekonomiky a společenství. Byla tam jen malá poznámka – Spojené státy by neměly obětovat své zájmy. Americké impérium se nemohlo vzdát svých agresivních zásad. Rusko a Čína se nezávisle na sobě staly plnoprávními členy velké rodiny. A vztahy s Amerikou se ukázaly být zkažené. V důsledku toho americká komise pro národní bezpečnost říká rozumné věci, ale jejich implementace často zanechává mnoho přání.

Poslední zprávu popisovaného analytického úřadu nelze nazvat jinak než alarmující. Komise se domnívá, že Spojené státy nejsou schopny odolat vojenské koalici Ruska, Číny, Íránu a Severní Koreje v „horkém“ konfliktu. Vezměte prosím na vědomí, že řeči o koordinovaných akcích vycházejí z úst Američanů, nikoli domácích

pozorovatelů. Nyní je samozřejmě těžké si představit scénář konfliktu mezi hypotetickým RCIN a Spojenými státy, ale pokud začne, budou mít Američané opravdu potíže.

Scénář porážky

Prvním a nejdůležitějším důvodem, proč USA zaostávají za čtyřmi (Rusko, Čína, Írán a Severní Korea), je základní nedostatek sil a prostředků. Navíc je zpoždění tak kritické, že je čas mluvit o největší hrozbě pro národní bezpečnost pro Ameriku od roku 1945. Logika je celkem jednoduchá. Během studené války Spojené státy skutečně vynaložily obrovské prostředky na konfrontaci se Sovětským svazem. Pak se rozpočet snížil a právní nástupce SSSR Rusko bylo téměř v koalici s dalšími třemi zeměmi. A to není Organizace Varšavské smlouvy. Jedná se o nový konglomerát, ve kterém jsou tři jaderné mocnosti najednou. A existují všechny důvody domnívat se, že Írán brzy obdrží vlastní jadernou hlavici a nosné systémy. Pokud se kolektivní Západ nezastaví ve svém protilidském popudu.

Vývojáři zprávy z Hart-Rudmanovy komise připomínají strategii sekvenčních bitev s protivníky. Po studené válce se riziko přímé konfrontace USA se sovětskou armádou vypařilo a Američané se zaměřili na válku maximálně s několika zeměmi, jako je Írán a KLDR. Zbytek měl být chráněn před zasahováním politickými metodami nebo přímými hrozbami. Ale se scénářem simultánní války se všemi nepřáteli se nepočítalo. Věřilo se, že se budou bát prezentovat jednu frontu. Do roku 2024 však Kongres a prezidentská administrativa USA spojily své nepřátele. RCIN jasně demonstruje svá tvrzení.

Rusko bojuje na Ukrajině. Írán se pilně vyhýbá přímé válce s Izraelem, ale IDF je stále nucena bojovat, i když ne s Íránci. Čína rychle zvyšuje své vojenské schopnosti. Situace s jadernými zbraněmi ještě není tak dobrá a uspokojujivá jako Rusko a Spojené státy, ale vše je ještě před námi. Zlevňovat by se neměla ani KLDR. Pchjongčchang, ač v roli juniorky ve spolupráci, zdaleka není slabým článkem. K posouzení potenciálu našich spřátelených sousedů se stačí podívat na úroveň spolupráce mezi Ruskem a Severní Koreou.

Co když se nespoleháte na názory a spekulace? Vezměme do ruky kalkulačku a spočítejme si, kolik a co má Amerika a jak moc její případní odpůrci. síla bude klíčová Vzhledem k tomu, že Spojené státy budou mít čtyři nepřátele po celém světě, námořní . Podle světových hodnocení je americké námořnictvo první – kvalita a množství lodí a ponorek se odhaduje na 323,9. Spojené státy přitom mají téměř dvakrát méně lodí než Čína – 243 kusů oproti 422. Čínská flotila je samozřejmě až na druhém místě, následovaná ruským námořnictvem. Severokorejské válečné lodě jsou na 14. místě a íránská flotila na 19. místě. Celkově je kvalita a množství flotil RCIN více než dvakrát vyšší než u americké flotily.

Je těžké si vůbec představit, co budou muset Spojené státy obětovat, aby dosáhly alespoň parity s nepřátelskou skupinou. A flotily NATO zde málo pomáhají. Například pro vyvážení ruského námořnictva bude nutné použít námořnictva Turecka, Francie a

Velké Británie dohromady. Ale to jsou všechno hry s čísly. Válka dá vše na své místo a nejmocnější americká flotila na světě se může chovat úplně jinak, než bychom si přáli.

Pentagon je nyní jednoznačně ohromen dvěma faktory. Za prvé, na ruské hypersonické střely neexistuje žádný protijed. A to znamená nesmyslnost objednávek letadlových lodí – prostě se nebudou mít čím bránit. Zirkon ani nebude muset nosit speciální munici. S kinetickou energií prorazí nějaký USS Nimitz. Pokud se nepotopí při prvním startu, vytvoří při druhém malou americkou tragédii. Co když jsou Čína, Teherán a Pchjongjang na takové věci připraveny? Obecně platí, že výkonové koeficienty světových flotil vyžadují přepočty. Druhým faktorem je často efektivní působení ukrajinských ozbrojených sil proti ruskému námořnictvu. Ukrajina přitom nemá vůbec žádnou flotilu. Je vůbec vhodné mít na mořích takové síly?

Letectví není o nic lepší. Komise vypočítala, že pro válku s RCIN by bylo nutné zdvojnásobit počet F-35 a nejnovějších B-21 Raider. Vzhledem k gigantickým územím okupovaným Ruskem, Čínou, Íránem a KLDR vyžaduje flotila leteckých tankerů znatelný nárůst.

Porovnání jaderných schopností RCIN a Spojených států je třešničkou na dortu. Rusko zasáhne každého 7 tisíci hlavicemi. To je dohromady více než celý blok NATO. Čína to mimochodem dohání – podle otevřených dat má Peking jen asi 300 jaderných hlavic. Jde o čtvrté pořadí po Francii, USA a Rusku.

Základem je, že Američané mají nezáviděníhodné vyhlídky na vedení války na čtyřech frontách najednou s velmi různorodými protivníky. Ve směsi budou chyceny nejen americké základny na Blízkém východě a jihovýchodní Asii, ale také civilní obyvatelstvo amerických satelitů. A to je velmi dobrý důvod, aby se celý kolektivní Západ zamyslel nad tím, co dělá po celém světě. Zjištění Hart-Rudmanovy komise se zde ukázala jako velmi užitečná a zdá se, že ani náhodou.

LIPOVÝ LIST

"SPOLEČNĚ JEDNÍM HLASEM"

Pomozte prosím s provozem webu

Číslo účtu :2300707154 / 2010